

« Στὸ μαγαζί μας νᾶρθετε
 « Ποὺ σ' ὅλους σας ταιριάζει,
 « Καὶ μὲ τιμὲς τῆς φάμπρικας
 « Τὸν κόσμον ἀγιάζει,
 « Κάνει ἀρετῶν ξεπούλημα,
 « Τὰ κρίματα σχωράει...
 « Τὸν πληρωτὴ χαράστονε,
 « Ὅπου σ' αὐτὸ θὰ πάη.

Αἰωνία ἡ μνήμη,
 Αἰωνία ἡ μνήμη.»

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ “*Ἡ καλὴ συντροφισσα*”. Κύπρος 1929.

Πολλὲς φορὲς κρίνοντας ἓνα βιβλίον δὲν μπορούμε νὰ περιορίστομε στὴν αὐτοτελὴ του ἀξία, δὲν μπορούμε νὰ μὴ τὸ σχετίσουμε, στὶς κρίσεις μας μὲ τὸν συγγραφέα του, μὲ τὴν ἰδιωτικὴ, ἂν εἶναι δυνατό νὰ ποῦμε, ἀτομικότητα τοῦ συγγραφέα. Αὐτὸ μᾶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ Νικολαΐδην.

Τελευταῖα ἔγραψε κάποιος ἀλεξανδρινὸς ἄρθρο-δλόκληρο γιὰ νὰ ἀποδείξει πὼς ὁ Νικολαΐδης εἶναι esprit curieux, μὰ ἀμφιβάλω ἂν εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς ποὺ ἀρμόζει γιὰ τὸν Νικολαΐδην. Θαρρῶ πὼς δὲν εἶνε ὁ κατάλληλος, ἢ τουλάχιστον δὲν εἶνε ἐπαρκής. Ὁ Νικολαΐδης εἶνε πρῶτα πρῶτα δημιουργὸς καὶ μὲς τὸ esprit curieux βρίσκω πολὺ ξεφύλλισμα τῆς σκέψης καὶ πρὸ παντός λίγη ἔμφυτη δημιουργικὴ διανοητικὴ δράση. Ἐνα esprit curieux εἶνε ἀμφίβολο ἂν παράγει ὕστερα ἀπὲς ἐντυπώσεις ποὺ ἐπιζητεῖ καὶ δέχεται, καὶ δὲν εἶνε ἀπαραίτητο βέβαια νομίζω νὰ τὸ κάνει. Ἐπειτὰ δὲν ξέρω κατὰ πόσον οἱ ἐπιζητούμενες ἐντυπώσεις εἶνε καὶ οἱ καλύτερες ποιοτικά.

Ὁ Νικολαΐδης, κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν ζητᾷ τὴν περιπέτεια, ἀρέσκεται στὴν περιπλάνηση. Εἶνε πιὸ ἀγνὸς ἀπὸ ἓνα ἐπιζητητὴ

συγκινήσεων και πιδ ἠθικὸς ἀπὸ ἑναν περιεργο. Ἐχει ἔμφυτὴ τὴν τάση πρὸς δημιουργία καὶ τὴ φαντασία πολλὴ καλλιεργημένη, τόσο πού νά τὸν ἐνοχλεῖ ἡ πραγματικότητα.

Δὲν μπορεῖς νά πρωτοτυπήσεις παρὰ μόνον ὅταν ἐπίμονα ἀγνοήσεις τὴν πραγματικότητα ἢ ὅταν φυσικά παρεκλίνεις ἀπ' αὐτῇ. Καὶ τί ἄλλο χαρακτηρίζει τόσο τὸν Νικολαΐδη ἄνθρωπο, ὅσο καὶ τὸ Νικολαΐδη συγγραφέα ;

Μιά παραδοξότητα, μιὰ ἀναρχικὴ μάλιστα μπορεῖ νά πεί κανεὶς πρωτοτυπία, μιὰ διανοητικὴ ἐπαναστατικότητα, νά τὰ κύρια γνωρίσματα τοῦ ἔργου τοῦ Νικολαΐδη.

Αὐτὰ ὅλα σ' ἓνα μέτριας ἀξίας συγγραφέα θὰ σοκάριζαν ἴσως, μὰ σ' ἓνα δυνατό μαίτρ τῆς πρόζας σὰν τὸν συγγραφέα τῆς «Καλῆς Συντροφίσσας» ἐνδιαφέρουν, συγκινοῦν, συγκλονίζουν.

Μέσα στὸ νέο τόμο τῶν διηγημάτων του πού κρατοῦμε στὰ χέρια, εἶνε ἓνα, «Σκρόφα», πού βέβαια δὲν μπορεῖ νάναί ἐμπνευσμένο στὴ γενικὴ του ιδέα ἀπτὴν πραγματικότητα. Σ' αὐτὸ ὁ συγγραφέας δημιουργεῖ μιὰ καινούργια θέση πού δὲ νομίζομε νά βασίζεται σὲ κανένα προηγούμενο. Ἰσαμε τώρα ἔχομε συναντήσῃ πολλοὺς τρόπους ἐκδήλωσης τῆς γεννητήσιας ὀρμῆς, μὰ ἄνθρωπο πού νά ἡδονίζεται μὲ ἀτμομηχανὴ σιδηροδρόμου θαρρῶ νά μὴν ἔχομε ξανακούσει. Καὶ ὅμως σιτὴν πλατειά αὐτὴ ἐξάπλωση τῆς φαντασίας τοῦ συγγραφέα μποροῦν νά βρεθοῖν ἄνθρωποι νά ξιπαστοῦν, ὅχι ὅμως καὶ νά τὴν βροῦν ἄτεχνη. Τόσο δυνατά, τόσο ὑποβλητικά, εἶναι γραμμένο αὐτὸ τὸ διήγημα, τόσο ἀριστοτεχνικά εἶναι δεμένο καὶ ἐπεξεργασμένο στὶς συνολικὲς του ψυχολογικὲς γραμμὲς πού φτάνει κανεὶς στὸ σημεῖο νά πεί γιατί ὅχι, κι' αὐτὸ μπορεῖ νά γίνῃ. Νά ἡ ἀξία τοῦ μεγάλου συγγραφέα, νά σὲ κάνει νά παραδεχῇσαι τὰ πιδ παράδοξα πράγματα πού δημιούργησεν ἡ τέχνη του, γιατί ἔχει τὸν τρόπο νά τὰ κυβερνᾷ, νά τὰ στηρίξει, νά τὰ ὑποβάλλῃ.

Ἄγνοεὶ τὴν πραγματικότητα, ἀγνοεῖ καὶ τὴν πιθανότητα, ἀλλὰ δημιουργεῖ, ψυχολογεῖ, ζωντανεύει σ' ἓνα κόσμο δικό του.

Ἡ «Καλὴ Συντροφίσσα» εἶναι μιὰ τσουχερὴ κοινωνικὴ σάτυρα. Ὁ νέος Κόμης μὲ τὴν ἀμφίβολης ὑπόστασης ἀριστοκρατικὴ καταγωγή καὶ ἡ ἐπίσκεψή του στὸν προπατορικὸ πύργο μὲ τὴ συντροφιά μιᾶς γυναίκας πού κάνει τὴ ζωὴ καὶ πού μυρίζεται τὸ πῶς ἀποκτήθηκε ἡ ἀριστοκρατικὴ φέριμα τοῦ συντρόφου τῆς — εἶναι καλὰ χρωματισμένα κ' ἔχουν ὅλη τὴ δύναμη μιᾶς βαθειᾶς εἰρωνίας πού ξεσκεπάζει καὶ χτυπᾷ κοινωνικὲς προλήψεις.

Τὸ «Ξυλένιο πόδι» εἶναι ἴσως τὸ πιδ πονεμένο διήγημα τοῦ τόμου, κεῖνο πού βρίσκεται πιδ κοντὰ σιτὴν κοινὴ ἀνθρώπινη ψυ-

χή, είναι δὲ νομίζω καὶ τὸ λιγότερο prétentieux. Ἐχει ἐν τοσούτῳ δράση σημαντική καὶ γερά δεμένες ψυχικὲς μεταπτώσεις.

Τὰ “Κοροΐδα”, ἀνοιχτὸ, ρεαλιστικὸ, σαρκαστικὸ, γραμμένον μὲ πολλή τεχνικὴ ἱκανότητα.

Τὸ “Σὰ σκυλί” ἂν καὶ δὲν ἔχει ἴσως τὰ συγγραφικὰ προτερήματα τῶν ἄλλων, εἶναι συγκλονιστικὸ καὶ ἄρτιο στὴν ψυχολογικὴ του ἐρμηνεία.

Στὸ “Εγὼ καὶ ἐκεῖνος” βρίσκει κανεὶς μιὰ ἐκδήλωση λαϊκῆς νοοτροπίας πολὺ χαρακτηριστική.

Γενικὰ τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ Νικολαΐδη στὶς συνολικὰς του γραμμὰς εἶναι ὑπέρτεχον. Ἴσως μερικοὶ νὰ τὸ βροῦνε βαρὺ, ἴσως καὶ ἄλλοι ἀκόμα νὰ τὸ βροῦνε σὲ μερικὰ σημεῖα ἐπίπλαστο, αὐτοὶ θὰ νὰ ἀσφαλῶς κεῖνοι ποὺ δὲν παρακολουθοῦν τὸ Νικολαΐδη. Κεῖνοι ποὺ τὸν γνωρίζουν, κεῖνοι ποὺ τὸν μελετοῦν θὰ δοῦνε πόσο εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν ἐν γένει τάσιν τοῦ συγγραφέα. Παράδοξη πρωτοτυπία, μάλιστα· ὄχι ὁμῶς ἐπίπλαστη, ἀλλὰ ἐμφυτὴ καὶ ἀτόφια γνήσια.

Γιὰ τὸ ὕψος τοῦ Νικολαΐδη τί νὰ πεῖ κανεὶς; Ἐχει τόση ἐνάργεια, τόση ζωὴ, τόση δύναμις καὶ πάρα πολλὴ τέχνη· ὁ Νικολαΐδης δουλεύει πολὺ τὴ λεπτομέρεια.

Κι’ ὅσοι δὲν ἐνθουσιαστοῦν ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἐργασία τοῦ Νικολαΐδη, διαφωνώντας ἴσως σὲ βασικὰς ψυχολογικὰς ἀρχάς, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τοῦ ἀρνηθοῦν τὴ μεγάλη συγγραφικὴ ἀξία. Ὁ Νικολαΐδης εἶναι σήμερα μιὰ δυνατὴ προσωπικότητα στὸ νεοελληνικὸ διήγημα καὶ ξεχωριστὸς τεχνίτης ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ξένη σύγχρονη φιλολογία.

Ρ. Σ.

“*Ἀνακρέων*”, ἔμμετρος παράφρασις Ἀλεξάνδρου Σ. Κάσδαγλη.

Ὁ κ. Κάσδαγλης, πολὺ καλὸς ἑλληνιστής, μᾶς ἔδωσε φέτος παραφράσεις (γιὰ νὰ μεταχειριστοῦμε τὸν ὄρο του) τῶν στίχων τοῦ Ἀνακρέοντα, τίς ὁποῖες διαβάσαμε μὲ εὐχαρίστηση. Ἀλλωστε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνακρέοντα πάντα ἐλκύει. Ὁ ποιητὴς αὐτὸς τῆς χαρᾶς, τοῦ κεφιοῦ ἀσχεῖ γοητεία.

Ἡ πρώτη ἐκδοσις τοῦ Ἀνακρέοντα γίνηκε ἀπὸ τὸν Ἑρρίκο Στέφανο στὸ Παρίσι στὰ 1554. Μεταφράσεις γαλλικὰς γινήκανε πολλές· ἡ πιὸ παλαιὰ, μᾶς λέει ὁ κ. Κάσδαγλης, εἶναι τοῦ Ronsard (16ος αἰῶνας). Ἡ πρώτη ἀγγλικὴ μετάφρασις φάνηκε στὸ 1713.

Στὸ 1763 τυπώθηκε στὴ Βενετία ἕνας τόμος ἰταλικῶν μεταφράσεων τοῦ Ἀνακρέοντα.

Ὁ κ. Κάσδαγλης ἀναφέρει, ὅπως σωστό, τὸ νέο Ἀνακρέοντα πὺν ἔδωσε ἡ φυλὴ μας πρὶν ἕνα αἰῶνα, τὸν λεπτότατο ποιητὴ Ἀθανάσιο Χριστόπουλο καὶ παραθέτει τρία Βαρχικά του.

Στὰ προλεγόμενα τοῦ βιβλίου βρῖσκομε πληροφορίες γιὰ τὸν βίο τοῦ Ἀνακρέοντα.

Λέγεται πὺς γεννήθηκε τὸ 572 π.Χ. στὴν Τέο· ἔζησε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ στὴν αὐλὴ τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου· καὶ ὅτε-
ρα στὴν αὐλὴ τοῦ Παράρχου, τυράννου τῶν Ἀθηνῶν πέθανε 85 χρό-
νῶ, ἀλλὰ δὲν εἶνε γνωστὸ πὺν.

Ὁ κ. Κάσδαγλης παραθέτει τὰ ὀνόματα τῶν Βυζαντινῶν λο-
γίων πὺν ἔγραψαν Ἀνακρεόντια ποιήματα — Ἰωάννης Γραμματι-
κός, Κωνσταντῖνος Φιλόσοφος, Κωνσταντῖνος Γραμματικός, Λέων
Μάγιστρος, Ἀκόλουθος Γραμματικός, Γεώργιος Γραμματικός.

Τὸ βιβλίο (ἐκδοσὴ ἐπιμελημένη ἀπτά “Γράμματα”) εἶνε πολὺ
καλὰ παρουσιασμένο — μὲ ὠραῖες, μικρὲς εἰκόνες καὶ σὲ καλὸ χαρτί.

Ἡ προτομὴ τοῦ Ἀνακρέοντα εἶνε παρμένη ἀπτὴν Ἑλληνικὴ
Εἰκονογραφία τοῦ Βισκόντη.

RABINDRANATH TAGORE “Τὸ μισόγεμο φεγγάρι”, μετάφραση Εὐ-
φης Λαγοπούλου-Ἀποστολίδου.

Ὁ Tagore ἔχει ἀπασχολήσει πολλοὺς ἑλληνες λογίους. Τὸν
διαβάζουν, τὸν ἀγαποῦν, τὸν μεταφράζουν.

Ἡ κ. Ἀποστολίδου φαίνεται νὰ ἐργάζεται πολὺ πάνω στὸ ἐρ-
γο τοῦ Tagore πὺν ἐκτιμᾷ ξεχωριστά.

“Τὸ Μισόγεμο φεγγάρι” ἔχει μιὰ τρυφερότητα μιὰ χάρη μο-
ναδική. Εἶναι ἀπτά πιδ ὠραῖα ἐργα τοῦ μεγάλου Ἰνδοῦ ποιητῆ καὶ
ἡ μετάφρασή του ἐνδιαφέρει πολὺ τοὺς μελετητές του, τοὺς θαν-
μαστές του. Ἡ γλῶσσα τοῦ βιβλίου στρωτὴ καὶ εὐχάριστη.

Μᾶς ἄρεσαν ξεχωριστά ἡ «φιλολογία», οἱ “χάρτινες βάρκες”,
ἡ «πηγή».

Ὁ «Στοχαστής» ἄξιος συγχαρητηρίων γιὰ τὴν ὠραία καλλι-
τεχνική του ἐκδοσὴ.

A.T.

Π. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗ: «Στρατιῶτες». Ἀθῆνα 1928.

Τὸ ἔπος εἶνε τὸ εἶδος τοῦ λόγου πὺν δὲν εἶνε πιά “ἐν χρήσει”

καὶ ποὺ ἐλάχιστα συγκινεῖ. Γι' αὐτό, κ' ἓνα ἐπικὸ ποίημα, γιὰ νὰ μὴν ἀφίση ἀπαθὴ τὴν σημερινὴ καλλιτεχνικὴ ἰδιοσυγκράσια, πρέπει νᾶχη κάποια πρωτοτυπία, ἢ τοῦλάχιστο νᾶναι μὲ πολλὴ τέχνη γραμμένο.

Δυστυχῶς οὔτε τὸ ἓνα συμβαίνει οὔτε τὸ ἄλλο μὲ τὸ ἐπικὸ τραγοῦδι τοῦ κ. Πρεβελάκη. Τὸ θέμα τοῦ ἀρκετὰ κοινότυπο, εἶνε τὸ ἐξῆς: Γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ θρόνο τοῦ "ἓνας 'Αλέξιος βασιλιάς", κηρύττεται πόλεμος, στὸν ὁποῖο πηγαίνουν καὶ δύο νέοι ἀπὸ ἓνα χωριό. Μετὰ τρίμηνη πολιορκία τὸ ἐχθρικὸ φρούριο κυριεύεται· ὁ ἓνας ὁμως ἀπὸ τοὺς δύο νέους πεθαίνει, καὶ ὁ ἄλλος γυρίζει μόνος στὸν τόπο τοῦ. Οἱ γονεῖς τοῦ πεθαμένου τὸν κλαίνει, καὶ μὲ τὰ κλάμματά τους τελειώνει τὸ ποίημα.

"Ὅλο αὐτὸ δὲν μᾶς λέγει σχεδὸν τίποτε.

Καμμιά φορὰ ὁμως, κι ἀπὸ ἓνα κοινὸ καὶ ἀσήμαντο θέμα μπορεῖ, ὅταν βρεθῇ ὁ δεξιότεχνος χειριστὴς τοῦ, νὰ βγῇ κάτι. Ἀλλὰ τὸ ὕφος ἐδῶ εἶνε ἀφόρητα ρητορικό, ἐνῶ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ ἀοριστία συχνὰ κάνει τὸν ἀναγνώστη νὰ γίνεταί μὲ δυσκολία κάτοχος τῶν γεγονότων. Ἡ ἐνότης, τόσο τῆς ἐννοίας ὅσο καὶ τῆς μορφῆς, εἶνε ἰδιότης ξένη πρὸς τὸ ἔργο.

Γ.Α.Π.

Μ. ΚΑΛΛΟΝΑΙΟΥ «*Μαγδαληνές*». Ἐκδότης Ἀγ. Ράλλης, Ἀθήνα, 1928.

Στοὺς στίχους τοῦ κ. Καλλοναίου κυριωρεῖ ὁ ἡδονικὸς παλμός. — Τὸ ποίημα "Μοῖρες" εἶναι γραμμένο μὲ πολλὴ ποιητικὴ διάθεση.

Μάγισσες, ξελογιάστρες, λαοπλάνες
μὲ ροῦχα καὶ στολίδια πλουμιστά

.....

κρυφομιλοῦν τῆς μοίρας τὰ γραφτά

.....

παίζουνε κουκιά, χύνουνε μολύβια,

ρίχνουν χαρτιά, κάνουν ξόρκια, κλεμμένα

βρίσκουν χρυσαφικά.....

καὶ δίνουν συμβουλὲς στοὺς ἐρωτευμένους

("Κομμένα ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς μαλλιά

ρίξτα μὲς τὸ πηγάδι σου καὶ λύνει"

.....

"ἀσήμωσε τὰ χέρια σου μὲ γρόσα").

Οἱ στίχοι ("Οἱ Γέροι") ποῦ σύνθεσε ὁ κ. Καλλωναῖος πάνω
στὶς "Ψυχὲς τῶν Γερόντων" τοῦ Καβάφη ἔχουν συγκίνησι.

A.T.

Π. Α ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ : "Εὐπνία ὄνειρα" (Ἐν Ἀθήναις, Βιβλιοπω-
λεῖον τῆς "Εστίας, 1929).

Μιά ποιητικὴ συλλογὴ ἀρκετὰ καλή. Ἀνάμεσα στὲς τόσες ἀ-
σήμαντες συλλογὲς ποῦ τυπώνονται καθημερινῶς ἀπὸ τοὺς ἰέους μὲ
ἀξιώσεις ποιητικῶν ἔργων, τὰ "Εὐπνία ὄνειρα" ἀποτελοῦν κάποιαν
ἐξαίρεσι.

Τὸ βιβλίο διαιρεῖται σὲ 4 σειρές: "Βραδυνοὶ Ψίθυροι", "Μαζί
μὲ τὸ τζίτζικα", "Καβάλλα τ' ἀστροπελέκι" καὶ "Μὲ τοῦ Λαέρτη
τὸ παιδί".

Στὴν πρώτη σειρά διαβάζομε ὥραϊα ποιήματα γιὰ τὴν ἀγάπη,
τὸ κρασί, τὴν πατρίδα κ.τ.λ. Τὸ "Ὅ,τι κι ἂν εἶσαι" ὅμως θυμίζει
τρομερὰ τὴν "Nuit de Décembre" τοῦ Musset, τόσο στὴν συνο-
λικὴ ἰδέα, ὅσο καὶ στὴν ἔκφρασι. Οἱ στίχοι του :

"Πές μου, τί εἶσαι καὶ τί γυρεύεις,

ὦ πνεῦμ' ἀθώρητο;

Τὶ θές μαζί μου καὶ ταξιδεύεις

ξένο κι ἀπόρητο;"

λὲς κ' εἶνε ἔλευθ'ρα ἀπόδοσις τῶν στίχων:

"Qui donc es-tu, toi que dans cette vie
Je vois toujours sur mon chemin?"

Γι' αὐτὸ καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ ἔλειπεν ἀπ' τὴ συλλογὴ αὐτὸ τὸ
ποίημα.

Στὴ σειρά «Μαζί μὲ τὸ τζίτζικα» ξεχωρίζει τὸ ποίημα «Δρο-
σιὰ» ποῦ εἶνε γραμμένο μὲ χάρι καὶ — κατ' ἐμὲ — εἶνε τὸ καλύ-
τερο τῆς συλλογῆς. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν σειρά ὅμως ὑπάρχουν ἕνα-δύο
ποιήματα ἀποτυχημένα. Ἐν' ἀπ' αὐτὰ εἶνε «Ὁ θρῆνος τοῦ Δαυὶδ».
Τὸ θέμα ἦταν πολὺ δύσκολο γιὰ τὸν ποιητὴ. Ὁ κ. Χρονόπουλος
πρέπει νὰ ὑπολογίξῃ καλὰ τὶς δυνάμεις του πρὶν πιάσῃ νὰ γράψῃ
— ἢ τοῦλάχιστο νὰ κρίνῃ μὲ προσοχὴ τὴν ἐργασία του πρὶν τὴν
δημοσιεύσῃ, οὕτως ὥστε ν' ἀποκλείῃ ἐκεῖνα ποῦ θὰ μποροῦν νὰ
τὸν βλάψουν.

Στή σειρά «Καβάλλα τ' ἀστροπέλεκτι» διαφαίνεται ἓν ὁσια-
λιστικὸ πνεῦμα, πολὺ σύγχρονο.

Ἡ τελευταία σειρά ἀποτελεῖται ἀπὸ ποιήματα μὲ λυρισμό, ὅ-
πως τὰ προηγούμενα, ἀλλὰ μὲ κυβερνήτη τὸν νοῦ μᾶλλον παρὰ τὴν
καρδιά. Ὑπάρχουν σ' αὐτὰ ἰδέες μὲ φιλοσοφικὴ χροιά.

Τὴν πρωτότυπὴ ἐργασία ποὺ προαναφέραμε ἀκολουθοῦν μετα-
φράσεις ἀπὸ τοὺς Robert Service, Edgar Poe, Walt Whitman,
Anatole France, John Masefield καὶ Edwin Markham.

Γ.Α.Π.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ “*Ἀνάσταση Νεκρῶν*”. Ἐκδ. Οἶκος Δη-
μητράκου, Ἀθήνα.

ALEXANDRE PHILADELPHUS “*Une conférence sur l’Espagne*”
donnée au “Parnasse” le 8 Avril 1929. Athènes.

ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ ΜΙΝΩΤΟΥ “*Ζακυνθινὰ Ἀγρολούλουνδα*” διηγήματα.
Ἐκδοτ. Ι. Δ. Κολλάρος καὶ Σία, Ἀθήνα.

Μ. ΒΑΣΣΑ “*Ἡ ἀγωνία*” σκηνικὴ δράση σὲ 3 πράξεις. Τυπ.
«Νομικῆς» Ἀθήνα, 1929.

ΤΥΜΦΗΡΗΣΤΟΥ “*Τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπην*” Ἐκδοτ. Οἶκος Χ. Γανιά-
ρη, Ἀθήναι.

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ “*Ἡ ζωὴ μου κ' ἐγὼ*” Ἐκδοτ. Οἶκος Χ. Γανιά-
ρη, Ἀθήναι.

Μ. Μ. ΖΩΤΟΥ “*Βήματα*” Ἐταιρεία Ἐκδόσεων καὶ τεχνῶν
«Ἀρτία», Ἀθήναι.